

Sygn. akt VII U 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2016 roku w Lublinie

sprawy T. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 25 listopada 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje T. K. (1) prawo do emerytury od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 10/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. K. (1) przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł T. K. (1) domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie (...) w L..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

T. K. (1) urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 2 miesiące i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 7 lat, 11 miesięcy i 14 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od dnia 1 października 1973 roku do dnia 30 czerwca 1979 roku był zatrudniony w Okręgowym Zakładzie (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromechanika (świadcstwo pracy – akta osobowe – k. 27). W dniu 1 października 1973 roku został przyjęty na stanowisko elektromontera samochodowego (umowa o pracę – ao). W kolejnych angażach zajmowane stanowisko oznaczano jako mechanik bądź elektromonter napraw pojazdów samochodowych (angaże – ao). W dniu 15 stycznia 1977 roku angaż zmieniono na stanowisko mechanika (umowa o pracę – ao). W dniu 29 czerwca 1979 roku było to stanowisko elektryka samochodowego (karta obiegowa zmiany – ao).

Od dnia 1 lipca 1979 roku do dnia 13 sierpnia 1990 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w L. (świadczenie pracy – akta osobowe – k. 16). W dniu 1 lipca 1979 roku T. K. (1) został zatrudniony na stanowisku elektromontera napraw pojazdów samochodowych (umowa o pracę – ao). W kolejnych angażach jako zajmowane stanowisko wskazywano mechanik napraw pojazdów samochodowych, mechanik – ao). Od dnia 14 sierpnia 1990 roku do dnia 11 stycznia 1991 roku wnioskodawca pracował w wymiarze 1/2 etatu (świadczenie pracy – akta ZUS).

W powyższych zakładach wnioskodawca zajmował się naprawianiem sprzętu ciężkiego. Pracę wykonywał co do zasady w warsztacie. Naprawy przeprowadzał głównie w kanale remontowym także te związane z elektryką. Obsługiwał samochody marki K., S. i T.. Były to koparki i spychacze. W zakładzie znajdowały się 4 kanały. Pracował w ubraniu kwasoodpornym otrzymywał mleko i witaminę C. Ponadto zajmował się uzupełnianiem elektrolitu w akumulatorach obsługując akumulatorownię. Natomiast po normalnych godzinach pracy dodatkowo zajmował się regeneracją dętek samochodowych. Polegało to na uszczelnieniu dętki klejem i jej napompowaniu. Sporadycznie zdarzało się, że naprawę należało przeprowadzić w terenie (zeznania wnioskodawcy – k. 22v-23, 33v-34, zeznania A. D. – k. 32v-33, zeznania B. K. – k. 33-33v).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z poszczególnych zakładów pracy zostały wystawione przez pracodawców i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. A. D. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w L. od 1973 roku jako mechanik, a B. K. był tam zatrudniony od 1978 roku do 1993 roku. Świadczenie pracowali wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczenie jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca przede wszystkim zajmował się naprawą pojazdów i maszyn ciężkich prace wykonując w kanałach remontowych. Wykonywał tam wszystkie naprawy również te związane wyłącznie z elektryką. Ponadto zajmował się regeneracją akumulatorów, a po normalnych godzinach pracy także regeneracją dętek. Zeznania wnioskodawcy w pełni potwierdziły okoliczności podniesione przez świadków. Były spójne, logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 1 października 1973 roku do dnia 13 sierpnia 1990 roku (łącznie 16 lat, 10 miesięcy i 13 dni) wskazaną w wykazie A, dziale XIV poz. 16 Prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, dziale XIV, poz. 13 Prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat, gdyż wynoszący 16 lat, 10 miesięcy i 13 dni (okres udowodniony) i 7 lat, 11 miesięcy i 14 dni. Tym samym spełnia wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić T. K. (2) prawo do emerytury od dnia(...)tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.